

# РЕШЕНИЕ

№ 8056

гр. София, 18.12.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова**

**ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова**

**Диляна Николова**

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **10846** по описа за **2013** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Производството е образувано по жалба на В. П. М. срещу Решение от 01.08.2013 г. по н.а.х. дело № 11748/2012 г. по описа на Софийски районен съд, с което СРС, НО, 103-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 22446/08.05.2012 г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на В. П. М., на основание чл. 183, ал. 2, т. 2 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева, за нарушение на чл. 6, т. 1, предл. 3 от ЗДвП и на осн чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец и кумулативно „Глоба“ в размер на 100 /сто/ лева, за нарушение на чл. 103 от ЗДвП.

Наведените в жалбата касационни основания за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него НП са за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на материалния закон-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, аргументирани в жалбата.

В съдебно заседание касаторът редовно уведомен не се явява и не се представлява.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по

делото.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратера дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство безспорно е установено от фактическа страна, че на 16.03.2012 г. свидетелят И. И. - младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР изпълнявал служебните си задължения на кръстовището на [улица]и [улица]в [населено място]. Около 11.27 ч на същата дата, свидетелят И. забелязал лек автомобил марка „Ситроен“, сив на цвят с ДК СА 24 19 ВН, управляван от мъж, който бил спрял на светофара на кръстовището, в посока Околовръстен път /изход/ и изчаквал в лентата за движение направо, като при подаден зелен сигнал на светофарната уредба, автомобилът навлязъл в лентата за движение само надясно и изпреварвайки автомобилите от дясната им страна, пресякъл кръстовището и продължил движението си по [улица]. В този момент свидетелят И., намирайки си на платното за движение, подал ясен сигнал със стоп палка образец МВР за спиране на автомобила, но водачът на същия не спрял, а дал газ и продължил, като в същото време демонстрирал поведението си с жестове, като И. записал регистрационния номер на автомобила. Веднага след това същият сигнализирал в ОДЧ и от направената справка било установено, че автомобилът е собственост на жалбоподателя М., както и неговият домашен адрес, и за случилото се свид. И. изготвил докладна записка да Началника на ОПП - СДВР .

Впоследствие, на 29.03.2012 г. била направена официална справка в Ц. база- КАТ във връзка с установяване на самоличността на собственика на лек автомобил марка „Ситроен“ с ДК [рег.номер на МПС] и било установено, че това действително е В. П. М., който бил призван да се яви в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, където на 25.04.2012 г. попълнил саморъчна декларация относно лицето което е управлявало автомобила на 16.03.2012 г., в която посочил, че колата е семейна и я управляват всички от семейството, в зависимост от потребностите, както и че на кръстовището се случват такива неща, особено ако човек бърза и е загубил търпение да премине.

След установяване на горепосочените обстоятелства и тъй като от страна на В. М. не било посочено лицето, което е управлявало автомобила на въпросния ден и час, било прието, че същият е управляван от М., поради което и на същата дата свидетелят С. К., в присъствието на свид. В. С. и на Б. Ц. също от ОПП СДВР, съставил против жалбоподателя М. АУАН бл. № 537516, връчен на жалбоподателя на същата дата и подписан от последния с възражения, а именно, че не е управлявал автомобила „Ситроен“ на въпросната дата. Въз основа на така съставени акт, от Началник АНД отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на жалбоподателят В. М. са наложени съответните административни

наказания.

От правна страна, при така установената фактическа обстановка, СРС е обусловил изводи, че във фазата на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, и че извършеното осъществява от обективна и субективна страна съставите на нарушения-предмет на административнонаказателното обвинение, за които законосъобразно са му били наложени предвидените в санкционните норми административни наказания.

Оспореното решение на СРС, е законосъобразно и при постановяването му не са допуснати касационни основания за отмяната му.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали.

Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат.

Отделно от това, съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Установените от СРС по делото факти, подсумират от обективна и субективна страна съставите на административни нарушения, предмет на административнонаказателното обвинение: жалбоподателят В. М. управлявал на 16.03.2012 г. около 11.27 ч. собствения си лек автомобил марка „Ситроен" с ДК [рег.номер на МПС] , по [улица]и на кръстовището на булеварда с [улица]от лентата за движение надясно, продължил движението си направо, с което същият е

нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1, пред. 3 от ЗДвП, съгласно която участниците в движението са длъжни да съобразяват своето поведение с пътните знаци и с пътната маркировка, като при подаден му сигнал за спиране със стоп палка образец МВР от полицейският служител при отдел „Пътна полиция“ при СДВР- свид. И., М. не се подчинил, а продължил движението си, с което е нарушил нормата на чл. 103 от ЗДвП, съгласно която при подаден сигнал за спиране от контролните органи, водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

За осъществяването на нарушения, са наложени предвидените за тях в санкционните норми наказания. Съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 2, т. 2 от ЗДвП се наказва с глоба от 20 лева водач, който нарушава правилата за разположение на пътното превозно средство върху платното за движение, а съгласно чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП се наказва с „лишаване от право за управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лева, водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. На В. М., за първото от вменените му нарушения е наложено наказание „Глоба“ в размер на 20 лева, който размер е фиксиран, а за второто - „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /един/ месец и кумулативно глоба в размер на 100 /сто/ лева, като лишаването от правоуправление е индивидуализирано в минималния предвиден размер, а „глобата“ - малко над него.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания, и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1-во от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.08.2013 г. по н.а.х. дело № 11748/2012 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :